

MARTIN HEIDEGGER
GESAMTAUSGABE [Obres completes]
IV. ABTEILUNG: HINWEISE UND AUFZEICHNUNGEN
[4ª secció. Notes i apunts]
Volum 40
Traducció a cura de Lluís Alegret

A ERNST JÜNGER

Allò que veu Ernst Jünger

Ell veu la realitat actual com a voluntat de poder. Ell veu, que i com aquesta realitat determina arreu el seu real. Ell veu aquesta realitat com una configuració diversa. I aquest mateix fet de veure conserva el caràcter d'aquesta realitat: descripció freda amb la precisió d'un llenguatge adequat a una «segona» consciència, que, a més, es reconeix a si mateixa en aquest caràcter d'actualitat com un instrument de lluita. Ernst Jünger és un coneixedor de la realitat a la llum de la realitat pensada globalment i única per Nietzsche. Jünger és un coneixedor, però en cap cas no és un pensador. D'acord amb la humanitat que escau a la voluntat de poder (el superhome com a «configuració» i com a «tipus» de l'ésser humà) l'«ethos» és el «domini» sobre el real, la superioritat, el fet d'apoderar-se, la fermesa de l'alt comandament, el pathos de l'allunyament en el si del concret. Nietzsche l'ha conegut, el concret, clarament com el fermall de les coses propi de la «vida» (com a voluntat de poder); Jünger parla de la «petrificació», de «galvanització». L'home mateix esdevé un objecte, és a dir, un instrument de poder; allò que encercla, car l'home ha d'intentar mantenir-se fora de l'àmbit del dolor. Perquè a partir de Nietzsche el concepte de voluntat de poder refulgeix -ja que aquesta s'essència en el fet de poder manar, que per la seva pròpia seguretat i només per aquesta roman respectada- ha d'ésser preparada i instal·lada arreu la invulnerabilitat, és a dir, la certesa de la seguretat de la possibilitat del manament i, en conseqüència, la transmissió de l'ordre. I perquè la «voluntat de poder» no és una voluntat ordinàriament «psicològica», que hom pot o no pot «volar», sinó que és la realitat essencial del real, per la qual cosa és la capacitat del fonament d'adaptar-se al procés d'armament, «del país», i és un impacte en l'essència humana, que aquesta implanta en un «tipus» propi, en un «cop de mà» propi, el qual tant Jünger com Nietzsche conceptuen justament com a «raça»; una determinació (això és la raça), que només per aquesta raó ha d'arribar a la superioritat, car a la metafísica hi està subordinada l'educació del domini de l'antropologisme.

Allò que Jünger veu amb més claredat que Nietzsche és el que Nietzsche encara no podia copsar d'aquestes manifestacions en la seva època, atès que elles mateixes encara estaven ocultes en la realitat. Com a totalitat és l'aparició de la tècnica, en tant que forma fonamental de la implantació i de la certesa del real, en tant que voluntat de poder.

Allò que Ernst Jünger no veu

Ell no veu allò que tampoc pot ésser vist, atès que només s'assoleix amb el pensar. I heus ací l'essència de la voluntat de poder com a *realitat* del real. Heus ací l'essència de la «realitat» com una cosa essencial de l'existencialitat. Heus ací la determinació de l'existencialitat en relació a l'essència de l'ésser que sorgeix del seu començament.

Perquè Jünger no pot pensar en cap cas com a pensador, perquè ell, arreu, tan sols pre-para, com a descriptor, amb una precisió inusual, el real, no beslluma res d'allò que succeeix en l'àmbit concret del món i de l'home. En definitiva el que Jünger coneix és Psicologia i Moral: és a dir, ell veu també ara un «ethos» i un «centre», a partir del qual aquests comportaments han d'ésser justificats. Jünger es manté, arreu, en la metafísica i, a saber, d'acord amb la mentalitat actual, en l'element romàntic, si bé també en la configuració del «realisme» i de l'antiromàntic, amb la qual cosa encara «usa» els seus somnis com a instrumentari de la descripció i posa com a absolut l'«aventura», en tant que pseudònim de la futilesa de tots els quefers dels homes.

Perquè Jünger *no* veu, allò que només és «pensable», estableix aquest perfeccionament de la metafísica en l'essència de la voluntat de poder com a alba d'una nova època, contra la qual ella únicament és la introducció cap al ràpid envelliment de tota novetat en l'avorriment de la futilesa, en la qual cova l'oblit de l'ésser de l'existent.

El concret apareix en l'«elemental» per a ésser calculat «un altre cop» i adreçar-se així a l'existent. En veritat ell topa arreu amb la nul·litat del buit de la certesa de la seguretat, que és un armament a causa de l'armament. Aquí domini «que s'imposa» i superioritat és la degradació en el procés buit de la certesa del progressar vers el manteniment de la possibilitat il·limitada del poder progressar i poder manar.

Jünger posa l'enduriment i la petrificació enfront de l'«emotivitat» i per aquest motiu es manté arreu, encara que en la forma del reactiu, «sentimental». L'essència de la «sentimentalitat» no rau en el sentimentalisme, sinó en el fet que el sentiment només és tractat i «viscut» com a sentiment, i, a saber, com a aparença de la subjectivitat. Arreu, el primer és l'objecte de reflexió en l'home. I amb això el fet de descriure és arreu la desmembració de la «situació». Però mentrestant la «situació» roman essencialment, domina l'historicisme, que fabrica, al servei del progrés de l'armament de la voluntat de poder, la història com un instrument de la tècnica.

Ernst Jünger ultrapassa qualsevol «poeta» actual (és a dir, escriptor) i «pensador» (és a dir, instruit en filosofia) en la resolució del fet de veure del real, de tal manera que el veure no és cap deixar bocabadat, sinó que és conscient i efectiu.

Ernst Jünger com a «pensador»¹

El «pensar» actual és metafísic i pensa, en la perfecció del seu camí, l'ésser com a voluntat de poder. Allà on sempre és pensada aquesta essència de la realitat i és experimentada a partir d'aquest pensar, el «pensar» és un «calcular». Hom «calcula», en la mesura que hom «planeja» i la planificació computa primer mitjançant l'esquarterament del «lloc». El relat i la «descripció», «tractament» i observació de la «situació» és una característica essencial d'aital pensar.

Darrere tots les consideracions de la situació Ernst Jünger és el més fred i el més dur; perquè ell estableix quelcom doble: 1. l'experiència originària de la realitat en el sentit de la metafísica de Nietzsche. 2. el do de la capacitat de parlar amb acritud d'allò que passa.

Aquest «pensador» és un calculador actual, que «pre»-calcula en la perspectiva de l'àmbit de l'ésser que s'essència com a voluntat de poder -essencialment despietada- del seu «temps». Però això és tot, també; ja que al mateix temps ell roman penjat en el «valor»-del fet de pensar.

¹ Vegeu *Reflexions XIV*. Com a publicació prevista a: *Reflexions XII-XIV. Obres completes*, volum 96.